

S.P.: Nem volt olyan, hogy na, most akkor kipihenitek az együtt eltöltött hónapokat?

Nagysipi: Próbálkoztunk ilyenekkel, például tavaly év végén, de én már január másodikán hívtam a többieket, mert hiányzott az a pörgés és maga a társaság, amit tíz év alatt folyamatosan magam körül tudtam. De ezzel így vannak különben a többiek is.

Ennek következménye, hogy annyit vagyunk együtt, hogy a külsős barátainkat szép lassan elveszítjük, vagy már épp elveszítettük.

S.P.: Tudom, hogy erről kevesebb szó esett, de azért közületek néhányan már családos emberkéek. Otthon a család mi-képp viszonyul ehhez az egész felfokozott és intenzív pörgéshez, kötődéshez?

Nagysipi: Nehezen viselik, de azért próbáljuk ezt kompenzálni a hétköznapokon, próbálunk nyitottak lenni és szerencsére ez működik.

Kíváncsiak voltunk annak a két embernek is a véleményére, akik már hosszú évek óta segítik a pozitívan tébolyodottak rekeszizmokat ostromló munkáját, ami olykor nem is olyan pajkos feladat. Elsőként Pite, a zenekar menedzsera válaszol az általunk érdekesnek vélt kérdésekre:

S.P.: Mire a legkönnyebb rávenni a zenekar tagjait egy turné alatt?

Pite: A komolytalanságokra, ökörködésekre, a mulatozásra (sejtelmesen mosolyog).

S.P.: És mire a legnehezebb?

Pite: A pontosságra, arra szinte lehetetlen!

S.P.: Ki a nyolc fickó közül a legszeszélyesebb, a legrigolyásabb?

Pite: Talán... a Dickinson. Ő észrevételezi a legapróbb problémákat is és ebből nagy dolgokat képes csinálni.

S.P.: Egy koncertre való indulásnál, találkozáskor kire kell a legtöbbet várni?

Pite: A Papp Ferire. Ő már rutinból képes. Épp ezért tapasztalásból neki mindig fél-három-negyed órával korábbi időpontot szoktam mondani, és akkor talán időre odaér. Jellemző rá, hogy ha az Árpád hídnál találkozunk – ahol ő lakik – képes 20 percet késni.

S.P.: Még egy: ki a legszolidabb ebben az örült bagáztsban?

S.P.: Még egy: ki a legszolidabb ebben az örült bagáztsban?

Pite: Az Ambrus Zoli. Csöndes, nyugodt. Képes úgy megtenni a

Budapest-Záhony távot, hogy az induláskor köszön, és utána egy szót nem szól...

Ugyanezekre a kérdésekre Balon, a csapat kezdeti korszakától technikusai és aszfalton történő kilométerbetyárkodást elkövető főkoordinátor a következőket nyilatkozta:

Balon: Egy kis mulatozásra, ivászatra bármikor rá lehet venni a fiúkat.

– Elindulásnál, illetve hazafelé indulásnál nagyon nehéz rávenni a nyolc embert, hogy szálljon már be a buszba!

– Ki a legszeszélyesebb?

Egyértelműen a Dickinson. Könnyen megsértődik, olyan kis dolgokból is problémát csinál, ami különben nem is probléma.

– Általában a Papp Ferire kell a legtöbbet várni. Egy indulás előtt jön-megy, széthagyja a cuccát, téblábol, búcsúzkodik az ismerősöktől, beszélget, sőt többi. Szóval nem egyszerű betuszkolni a buszba.

– Balhékat senki nem csinál, ebből a szempontból szolid a társaság, ám az tény, hogy az Ambrus Zoli a legszolidabb mind közül. Olyan kis lassú víz partot mos típus, elül a buszban a sarokban és óráig nem szól egy szót sem.

Ezen tények tükrében azt gondoljuk, érdemes ismét meghallgatni a Ráncdalfesztivál című albumot és szende mosollyal tudomásul venni, hogy egy szelidszolid Európába Habsburgékkal együtt haladó társaság produkciója örvendeztet meg bennünket ebben a kicsiny országocskában. A ránctlanításról, a takaró alatt azonban senki ne feledkezzen meg!!!

sebirigy

Immáron hagyomány, hogy címlap-interjúkhoz kapcsolódóan CD-t sorsolunk ki. Most sincs ez másként, aki az alábbi három kérdésre helyesen válaszol, megnyerheti a három Irigy Hónaljmirigy-CD egyikét.

1. Mi a címe az Irigy Hónaljmirigy új lemezének?
2. Hány tagú a zenekar?
3. Ki a zenekarban a legszolidabb?

A megfejtéseket a szokásos, 1365 Bp., Pf. 714-es címre küldjétek, a borítékra vagy levelezőlapra írjátok rá: „Mirigy” Beküldési határidő: 2001. január 9.

